

irimas

Ką šiam pasakojimui turit žinoti apie mane? Kiek man metų? kiek uždirbu per metus? kokią mašiną vairuoju? Štai, žiūrėkit, štai aš pradžioje, viduryje ir pabaigoje išsyk, myliu tą, kurios negaliu turėti. Galvoju apie ją, kai tik nubundu, saulėtą ir naują, tada visą dieną nuo vilčių sukasi galva, o už viso to blyškus kaip perdegusi lemputė žodžio „niekada“ faktas.

Pamatau kažką prieškambario veidrodyje. Pažiūriu darsyk. Ten aš. Pirmąsyk per daugybę dienų pamačiau save, atrodau taip, tarsi miegočiau su drabužiais. Einu į virtuvę ir matau puvėsiais apskretusių indų krūvą. Neatsimenu, ar iš jų valgiau. Einu į svetainę; knygos išmėtytos ant grindų.

Išeinu į sodą ir žiūriu į obelį. Tai jauna obelis, aš ją pasodinau prieš trejus metus. Ji tokio pat aukščio kaip aš. Pirmais metais ji sunokino vieną obuolį, valgomą, aitrų ir skanų. Antrais sunokino tris. Šiemet ji apkibusi mažučiais nokstančiais obuoliukais, jų daugiau negu dešimt. Bet jos švieži lapeliai, regis, miršta. Iš arčiau pamatau, kad ūgliai ant šakelių apspisti žalių ir rožinių amarų. Didesniųjų išsprogusių lapelių viršus atrodo skaidrus ir švarus, iš apačios jie tarsi plytomis apmūryti vabzdžiais, o kelių lapų krašteliai tvirtai susukti, nuo to jie ir miršta. Kai juos

atvynioju, randu mažutėles purvo scenas, tarsi kiekviename susuktame lape tūnotų atskiras apleistas gamyklos kiemas.

Visur aplink šaknis, aukštyn ir žemyn medelio kamienu, įsitaisiusios ant pačių šakelių galiukų, baksnodamos susigrūdusius amarus ir saldžias kietas naujausias lapų užuomazgas skruzdės.

vidurys

Tik negaliu ilgai kalbėti, sako mano draugė, artėja Londonas, tuoj prasidės tunelis.

Ne, klausyk, man viskas gerai, sakau aš. Tikrai tvarka. Tikrai gerai. Tik norėjau tavęs paklausti, po visą obelaitę ropinėja skruzdės, o ant lapų šimtai amarų.

Tik nepilk nuodų, sako ji. Apnuodysi obuolius, žemę ir medį, nė nekalbant apie skruzdes. Tai skruzdžių ferma. Jos veisia amarus. Turėsi jų prašyti išeiti. Elkis mandagiai. Klausyk, aš dingstu.

Vienuolyne? Komoje? Liūdesyje? Nesvarbu, jos balsas nutrūko. Padedu ragelį, perlipu per knygas ant grindų ir einu į sodą. Einu tiesiai prie medelio ir susirandu šakelę, kurios galą čiupinėja skruzdė. Prisikišu šakelę prie veido, kol skruzdė taip arti, kad net liejasi. Ji manęs nepastebi, nepastebi nieko, tik šakelės galą, kurį prisikišu prie burnos kaip garsiakalbio mikrofoną. Būk gera, išeik, prašau. Čia mano obelaitė, o jūs žudot lapelius. Būk gera, pasakyk kitoms skruzdėms, kad išeitų kartu su tavim.

Sodininkaujate? per tvorą klausia manęs kaimynas.

Jis iš tikrųjų turi galvoj, bet nesako: kodėl tu ir vėl namie ankstyvą popietę, o ne darbe?

Anksti grįžot, sako

Laisvadienis, pa

O iš tikrųjų tur
dabar aš uždirbu
paskolą, ar gausi
nasis tikriausiai
negu tu.

Ne ne, viskas g
atostogas. Ar ką n

Skruzdes? sako
Kitaip jos visur iš

O iš tikrųjų tu
Jis ištraukia iš
prieš tris dienas,

O iš tikrųjų tu
žiūrėk, koks tavo

Jis eina vidun;
jau laukiu prie m
nieko neįprasta.
iš pašiūrės seną
kelį galvoju ap
jausmas ją liesti,
akių, tad kai pas
parduotuvę, kur
eiti. Stoviu vaisi
čia veikiu.

Mokinė krau
ženklelyje paraš

Papasakoju A
visą gyvenimą n
mano drabužius
nučių prie manę

Anksti grįžot, sakau.

Laisvadienis, paaiškina jis. O jūs? Negaluojat?

O iš tikrųjų turi galvoj: ar tave atleido? išmetė iš darbo? ar dabar aš uždirbu daugiau negu tu? ar dar įstengsi sumokėti paskolą, ar gausi parduoti namą? o kiek jis bus vertas, nes manasis tikriausiai vertas daugiau, nes aš savąjį daugiau tvarkiau negu tu.

Ne ne, viskas gerai, atsakau. Paaiškinu, kad pasiėmiau ilgas atostogas. Ar ką nors nusimanot apie skruzdes? klausiu.

Skruzdes? sako jis. Reikia jas naikinti. Kitaip nieko nebus. Kitaip jos visur išplis.

O iš tikrųjų turi galvoj: tegu nedrįsta plisti į mano sodą.

Jis ištraukia iš pašiūrės žoliapjovę, nupjauna žolę, nors pjovė prieš tris dienas, vėl padeda žoliapjovę į vietą.

O iš tikrųjų turi galvoj: tu prastai prižiūri savo veją. Tik pažiūrėk, koks tavo sodas. Dėl Dievo meilės, tik pažiūrėk.

Jis eina vidun; išgirstu, kaip trinkтели jo galinės durys. Dabar jau laukiu prie medžio kokį pusvalandį. Skruzdės, rodos, nedaro nieko neįprasta. Tikrai neatrodo, kad ruošųsi išeiti. Išsitraukiu iš pašiūrės seną dviratį ir važiuoju į prekybos centrą, ir visą kelią galvoju apie odą vidinėje jos rankos pusėje ir kažin koks jausmas ją liesti, įsivaizduoju jos krūties svorį savo burnoje, ant akių, tad kai pasiekiu prekybos centrą, pasuku į maisto prekių parduotuvę, kur visada einu, o ne ūkinių prekių, kur ketinau eiti. Stoviu vaisių ir daržovių eilės vidury ir nesusigaudau, ką čia veikiu.

Mokinė krauna nektarinus. Jai kokie penkiolika metų. Jos ženklelyje parašyta JUMS PADĖS ANDŽELA.

Papasakoju Andželai apie skruzdes. Ji žiūri į mane taip, tarsi visą gyvenimą nebūtų girdėjusi nieko keistesnio. Ji nužvelgia mano drabužius ir plaukus. Ji traukiasi atatupsta. Po kelių minučių prie manęs prieina maždaug trisdešimties metų moteris.

Ant jos ženklelio parašyta HELENA SELAR, VADYBININKĖ.

Kuo galiu padėti? klausia ji.

Papasakoju jai apie skruzdės.

Malti raudonieji pipirai, sako ji. Jokia skruzdė nelips į pipirus. Joms nepatinka purvintis jais kojas.

Ačiū, sakau.

Nueinu į prieskonių eilę ir nusiperku keturis pakelius švelnių raudonųjų pipirų. Perku švelnius, ne aštrius, nes rūpinuosi per daug nesužeisti skruzdžių. Andžela ir Helena Selar stebi, kaip aš sumoku ir išeinu; jos vis dar stebi, kai atrakinu dviratį nuo priekinio parduotuvės lango.

Kai grįžtu į sodą, apiberiu medį dviejų pakelių turiniu. Skruzdės ir toliau ropinėja aukštyn žemyn ir per oranžinius miltelius po medžiu, tarsi jų ten nė nebūtų, ten tebūtų žemės.

Einu į namą ir skambinu tėvui.

Žiūriu futbolą, režia jis.

Nedėk ragelio, šaukiu.

Iškart skambinu dar sykį. Telefonas ilgai pypsi.

Ko? sako jis, pakėlęs ragelį. Na, reikia nudažyti medžio kamieną balta. Joms balta spalva nepatinka. Niekada neina ten, kur balta. Ne visą kamieną ir dėl Dievo meilės ne laku, nes pažeisi medį. Emulsija. Apibrėžk aplink baltą ratą, ir jos nebeateis.

Vėl einu į pašiūrę ir susirandu seną dažų skardinę. Atsuktuvu nukrapštau dangtuką. Nerandu teptuko, tai atsuktuvu nutepu baltai tris colius aplink visą medžio kamieno apačią.

Sėdžiu ant žolės ir laikiu, kol dažai nudžius. Saugau, kad į šlapius dažus neįklimptų skruzdės.

pabaig

Nusprieg
viena ir
nykščiu.

kiek tik g
Ką aš gal

Einu į
į lentyna

Paskui

nų. Nors
tvirtos. K

išraunu.

pradž

Įsimyliu.

Vaizdi

iš šio, ne

nesąmon

pietuose

kilo susi

man kažk

lizdą, sro

drabužiai

rankogali

savim ir r

Ji susto

prie man

mačiau, a

pabaiga

Nuspriegiu skruzdę nuo šakelės galo. Nuimu nuo medžio dar vieną ir sutraiškau. Pamatau kitą bėgant kamienu ir pritrėškiu nykščiu. Ant kamieno panikuoja dar kelios skruzdės. Išžudau jų kiek tik galiu. Paskui liaujuosi žudyti. Jei nori, tenužudo medį. Ką aš galiu padaryti? Nieko.

Einu į namą ir pradėdu abėcėlės tvarka dėlioti knygas atgal į lentynas.

Paskui vėl išeinu į sodą ir apkasu medį. Kasuosi iki pat šaknų. Nors šis medis čia teaugo trejus metus, jo šaknys labai tvirtos. Kastuvu jas nukertu, tada iš visų jėgų įsirėžiu, kol medį išraunu.

pradžia

Įsimyliu.

Vaizdingiau tariant, vieną dieną einu gatve, kai staiga nei iš šio, nei iš to į mane trenkia žaibas. Tas žaibas – kažkokia nesąmonė; nelyja, netgi nedebesuota, diena labai graži, nors pietuose oras labai karštas, o šiaurėje vėsesnis, tai, matyt, žaibas kilo susidūrus tiems dviem frontams. Kai jie susidūrė, rodos, man kažkas skėlė į pakaušį beisbolo lazda arba įjungė į elektros lizdą, srovė įžiebė visą mano kūną. Apsvaigau, bet švyčiu. Po drabužiais kibirkščiuoju taip, kad tenka prisidengti akis. Iš po rankogalių per plaštakas veržiasi šviesa. Pasidedu rankas po savim ir markstausi ant šaligatvio krašto.

Ji sustoja pakelėj. Palieka mašinos dureles praviras ir prieina prie manęs. Ji švyti, ji irgi šviečia. Atrodo kaip vasara. Aš jus mačiau, aš viską mačiau, sako ji man. Papasakoja apie staigią

šviesą, šovusią iš dangaus, ir sako, kad mano pakaušis susidūrė tiesiai su ja. Ir, aišku, kai pirštais pasičiupinėju kaukolę, randu išdegusių plaukų kuokštą ir dar užuodžiu lengvą svaigų degėsių kvapą.

Galiu pasakyti, kad jos plaukai geltoni.

Galiu pasakyti, kad jai maždaug dvidešimt penkeri.

Nė neįsivaizduoju, kokia jos mašina.

Eina dienos, eina savaitės, galbūt net mėnesiai, o aš myliu dangų, žemę, bites, išsiviliojusias gėlių žiedadulkėse. Pabundu iš meilės. Užmiegu iš meilės. Mano obelaitę apipuolė skruzdės ir žudo jos lapus. Na ir tegu. Myliu kiekvieną iš jų, kiekvieną nematomą DNR atspaudą, kurį jos palieka ant žievės. Sėkmės joms. Tikiuosi, jų amarai klestės. Myliu jų amarus. Taip pat myliu ne tik savo draugę, kurią šiaip ar taip myliu, nes ji mano draugė, bet ir kaimyną, ir Andželą su Helena Selar iš parduotuvės. Myliu savo niurgzlį tėvą. Pareinu iš sodo ir sėdžiu svetainėje tarp knygų, kurias numėčiau nuo lentynų, nes kaip kitaip kada nors dar jas paimsiu ir atsiversiu? Atverčiu atsitiktinį savo senojo Čemberso dvidešimtojo amžiaus žodyno puslapį. Viskas turi prasmę. Gordijaus: plg. Gordijaus mazgas. *Hylic* reiškia kūniškas. „Reikėti“ reiškia norėti ko nors, be ko negalima apsieiti; būseną, kurią reikia išspręsti; būtinybė. *Spelter* yra cinkas su priemaišomis. Spindulys yra mažas šviesos srautas, ryškumas, dažnai vartojamas perkeltine prasme, pvz., vilties spindulys, pažinimo spindulys.

Guliu ant grindų su knygomis po galva, po kojomis ir spoksau į lubas ir musių nutupėtą seną lempą, ir šioje pasakojimo vietoje netgi lubos dangiškos.

knyg

Dingusi me
trauką spau
ziją, man tu
aplinkos ni
buvo dešim
žaisdama v
me kieme.
grindys, šon
vyrių. Galė
kad kišu ja
lėjau persis
arba palįsti
apačią jų n

Pro tvor
si. Jis pašau
vyriškiui. V
išsirinkti ko
ją gražinsi
To vyrišk
nuose ir Sa